

DE VLAAMSE GRIMPEUR

www.devlaamsegrimpeur.be

Woensdag, 17u45 d' Eerste **GRIMPEURS** komen aan op de parking van de sporthal van Eeklo. Ook de bus met remorque is op de afspraak. De sportievelingen, vergezeld van hun geliefde, komen druppelsgewijs toe. 't Regent niet, nog niet, de voorspellingen zijn alles behalve optimistisch: bewolkt, regen, koud – ijsig koud voor de tijd van het jaar.'t Zal aan de ijsheligen gelegen hebben zeker! Maar een beetje koude en wat regen schrikt een **GRIMPEUR** niet af. De stemming is opperbest. 't Laden van de fietsen gaat vlot en zoals gepland kunnen wij de trip naar Rochefaillée aanvangen, een trip van om en bij de 1.000km. De rit verloopt zeer vlot, nog vóór 8u donderdagmorgen zijn wij aan 't hotel, liefst 2 uur vroeger dan voorzien. 't Regent maar de eerste rit is pas om 13u gepland, eerst de fietsen lossen en de kamers inpalmen. Na een lichte broodmaaltijd worden de kuffen gestrekt voor 't opwarmerijje van de dag.'t Is gestopt met regenen en de weg trekt droog. Iedereen klaar? En hop, een lange sliert wielervrienden fietst richting Bourg d'Oisans. Eens door 't dorp begint de weg, richting de Barrage du Chambon, piffig te stijgen. Alsook de temperatuur kruipt boven de 20°, te warm, veel te warm gekleed! Na het 4de tunneltje zijn wij aan de barrage. Rechts start de klim naar Les 2 Alpes. Met nu al parelend zweeft op 't voorhoofd slingerf de bonte bende deze alp op. Hoe hoger wij fietsen hoe frisser. Uiteindelijk dan toch de juiste keuze qua kledij genomen. Oefenritje noemen ze dat! 't Was lastiger, veel lastiger dan verwacht. Maar de goed getrainde lichamen geven geen krimp. Na 12km bereiken wij één voor één, op eigen tempo, de top waar Marleen, Cordula & Fabian ons opwachten met de ruime bevoorrading en warmere kledij of een deken. 't Is nodig, amper 7' en miezerige regen. De afdaling vormt geen problemen, na ongeveer 3km regent het niet meer en is de weg droog. Via Freney maken een deel van de **GRIMPEURS** een ommetje naar 't hotel. De eerste 4km zijn steil, met een piek van wel 14%! Maar wat volgt maakt deze inspanning dubbel en dik goed.

Wij worden getraakteerd op 't prachtige vergezicht op de vallei van de Romanche, gewoonweg

schitterend. Bij La Garde komen wij uit aan bocht 17 van Alpe-d'Huez. Nog enkele kilometers en wij zijn thuis, want zo voelen wij ons hier. Na een verkwikkende douche en een sportief avondmaal klimmen de **GRIMPEURS** de trap op om hun kamer en bed op te zoeken.

Donderdag, bij het krieken van de dag kijk ik eerst naar buiten. Welk weer is 't? Bewolkt, hier en daar bespeur ik een besneeuwde bergtop. Het asfalt oogt overwegend droog, 't regent niet, houden zo, denk ik. Je kan alles plannen en regelen, enkel 't weer neem je zoals 't komt! 't Is opvallend rustig aan 't ontbijt, de **GRIMPEURS** zijn nu al in opperste concentratie. Welke col is 't

vandaag? Col de la Croix de Fer, de meesten kennen hem niet, een uitdaging van 27,530km lang met een σ van 4,7% (een gemiddelde die sterk wordt verlaagd door 2 korte afdalingen), een beklimming die de meesten nog niet op hun palmares hebben staan. 't Zal zwaar worden, 't zal doorbijten worden, dubbel zo zwaar als gisteren!!! En dat was al niet van de poes. Sfilaan verzamelen alle **GRIMPEURS** vóór 't hotel, de bidons zijn gevuld, al da nie met isotone drank. Ghislain is de ruste zelve en sleutelt nog aan een fiets, Jeroen pompt nog een bandje op de juiste spanning, zo een 8 bar. Iedereen klaar? En weg zijn wij, richting Allemont. In groep fietsen wij tot voorbij de Barrage du Verney en van dan af is het elk voor zich, de Col de la Croix de Fer op, van 711m naar de top op 2.067m, een col van buiten categorie, ondanks de twee recuperatiestukken, net na le Rivier-d'Allemont en na de Barrage de Grand Maison. 't Is fris, maar 't voelt niet koud aan. Ideaal voor mij. Na nog geen 3km klimmen sta ik er alleen voor. 100m voor mij zie ik een **GRIMPEUR** naar boven fietsen en 100m achter mij komt er nog één. Ik geraak niet bij de klimmer vóór mij en de **GRIMPEUR** achter mij probeert dicht bij mij te sluisen. Niet forceren, een eigen coup de pedale vinden, op zoek naar 't ideale ritme. Mijn gedachten dwalen af. 't Eerste waar ik aan denk is een bruin gebraden kippeke dat ligt te dampen in een nest van goudgele frietjes, omringt door een allegaarfje van sla en tomaat, wat op mij ligt te wachten op de top, heerlijk! Deze gedachte wordt versterkt bij het naderen van het bordje "Bar / Crêperie → 500m", maar 't is ook een teken dat ik het dorp nader alsook de eerste recuperatiezone. Maar deze gedachte is sneller dan de pedaalslag die ik mijn fiets kan opleggen. 500 meter, 500m! 't Lijkt wel 5km, crêperie mijn gat, zou 't nie beter creperen zijn? 'k Wrijf mijn voorhoofd droog alsook die gedachte. Uiteindelijk bereik ik dan toch de eerste huizen van le Rivier-d'Allemont. Een stille getuige met helm en geweer lijkt ons van op zijn sokkel wel één voor één te tellen. Uiteindelijk die eerste afdaling. 't Is van korte duur, maar 't doet deugt even de benen te kunnen stil houden. Pafaf 't is een ferme nepe, uitgeschuurd door een wild stromend bergriviertje dat zich een weg baant tussen de rotsblokken. Hier is 't bij momenten 12 - 14%, 2 a3 maal kijk ik naar mijn pioen. Neen, 'k kan geen tand meer opschuiven en neen er hangt niemand aan mijn zadel en neen mijn remmen slepen niet. 't Is verdomme de weg die zo steil omhoog slingert. Da beloofft voor de afdaling van straks, nou ja straks, binnen enkele uren dan toch. Hier dan voorzichtig zijn. Benjamin slaagt er dan toch in om mij in te halen. Samen haspelen wij al pratend een 1.800m van de steile klim af. 't Praten gaat moeilijker dan op café, maar de tijd vliegt even vlug voorbij. 't Formidabele panorama is wonderbaarlijk, niet na te vertellen noch in foto's te vangen. 't Verdrijft de ongemakken van de geleverde en nog te leveren inspanning. 't Is onder andere daarvoor dat 'k het doe. De enorme grindberm van de barrage komt in 't vizier. Het tweede deel van de klim zit er dan bijna op. 'k Denk al aan het stuk afdaling dat er zit aan te komen, dan die Efixx gel innemen. Maar terug is mijn gedachte sneller dan mijn fiets mij dragen kan. De klim blijft maar aanhouden. Na 10min. ben ik nog niet boven. 'k Kan niet wachten tot boven en trek het zakje Efixx open en zwelg de snelle suikers in 2, 3 keer binnen gevolgd door enkele grote slokken water. Eindelijk bereik ik de tussentop. Even genieten van het prachtige schouwspel van de natuur. De grillige besneeuwde bergtoppen omringen de frisgroene dennen. De Alpenweiden met hun eerste lentebloei glijden in het opgehouden sneeuwwater dat gevangen zit tussen de bergplooien en de door mensen aangelegde dam. De sporen van een barre winter zijn nog volop aanwezig. Hier en daar werd een weg gekapt door de opgehoopte sneeuw. Smeltende sneeuw zoekt zijn weg over 't asfalt om verder naar beneden te kabbelen tussen de stenen langs de rand van de weg. Op nu naar het derde en laatste deel van de Col. Na een tijdje zie ik in de verte een stenen huis, vermoedelijk de splitsing naar de Col du Glandon. Ook merk ik een gele stip op, 't is onze Franky die al lopend deze reus probeert te bedwingen. Sterke prestatie. Iets voorbij de splitsing kom ik in 't zog van Franky, erop en erover, maar niet zonder hem aan te moedigen. Hij vraagt: "Hoe ver nog?" "achter die bocht zien wij hopelijk 't Kruis". Onderfussen is het licht beginnen sneeuwen, raar, half mei, zeer raar. Vertel da ne keer thuis, goed voor een plaatske in Zelzate, zullen ze denken. 'k Draai de bocht om en wat zie ik? Besneeuwde bergtoppen en door de dwarrellende sneeuw heen een zwart lint die zich verder omhoog slingert. Geen Kruis! Franky zal vloeken. Maar na de volgende bocht merk ik enkele gebouwtjes, geparkeerde wagens en hier en daar een geel fluor silhouet van onze medewerkers.

Een smile van hier tot aan de top verjagen de grimassen van mijn gezicht. 't Einddoel is in zicht, de top binnen voorwiel bereik, de euforie is groot. Yes we did it again!!!

Zaterdag 8u45, na de groepsfoto fietsen **DE VLAAMSE GRIMPEURS** richting voet Alpe-d'Huez. De 14km steile met een σ van 7,7% of 21 bochten lange Col. Uniek! Tot aan la Garde is 't zwaarste stuk, vanaf de eerste meters meer dan 10%, de bochten zijn de enige stukken waar 't minder straf oploopt, neem dan wel de buitenkanten hé. Onderweg passeer ik een moedige vrouw met haar MTB aan de hand. Wij zijn nog niet halfweg! "Courage" moedig ik haar aan. "Dammed, it's hell" repliceert zij. "Up on top it will be heaven", "I hope" hoor ik haar nog mompellen. 'k Denk aan Anita & Richard, de nestors van onze groep, maar nog steeds jong van geest en lichaam. Zij slaagden er samen steeds weer in om alle voorgeschotelde Alpentoppen te beklimmen, respect! In bocht 10 bemannen Pieter & Carlos onze eerste bevoorrading. Na goed 9km doemt Huez op. Volledig gehuld in de wolken. Eens door die wolken en 't dorp tekent het skistation op de flanken van de alp af tegen een azuurblauwe met witte wolken versierde hemel. Nog 5km, de weg zigzagt door het gras tot tussen de appartementsblokken. Hier en daar merk je een **GRIMPEUR** op, 't is leuk om te zien: "Allez **GRIMPEUR**". Filip, onze stille kracht, draait het hoofd en glimlacht. Blijkbaar heeft het hem extra kracht om de top te bereiken. Eens door de straten van Alpe-d'Huez en onder de skillift door, vinden wij terug de goed bemande en verzorgde bevoorrading. Marleen en onze hoofdsponsor JERO, vertegenwoordigd door Fabian, Cordula en hun zonen Jelle & Robin, leggen ons voor de derde dag op rij terug in de waffen, wat heeft een **GRIMPEUR** nog meer nodig? Er heerst een opperste stemming. Drie ferme Cols werden overwonnen, elk op zijn eigen manier. Een dikke proficiat aan alle deelnemers die stuk voor stuk een topprestatie neerzetten. Ook in het bijzonder dank aan allen die meewerkten om van deze tweede trip van **DE VLAAMSE GRIMPEURS** een meer dan geslaagde edifie te maken.

